

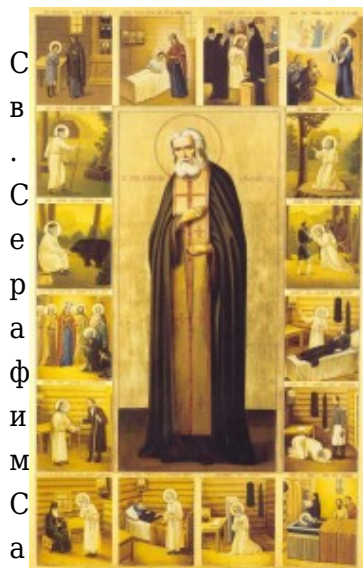
КАК ДА ОПАЗИМ ДУШЕВНИЯ МИР

Как да опазим душевния мир и живата молитва в условията на съвременната суета

- Как може да опазим и душевния мир и живата молитва в условията на съвременната суета?

- „Проклятието на века е припряността“ е казал един съвременен поет. Наистина това „бързане“ днес мъчи твърде много всички. Дяволът ни гони от мисъл към мисъл, от желание към желание, от една работа към друга; всекиму по своему според мястото му.

Спомням си колко нагледен и поучителен пример за мен беше о. Виталий. Той вършеше всичко постепенно, бавно, спокойно, мирно, разсъдително и разбира се правилно. Именно тази мирност трябва да придобиваме всички ние,

защото както е казал преподобни Серафим Сарофски: „придобий мир и около теб ще се спасят хиляди.“ Този мир просто ни е необходим, защото Господ пребивава само в мирно сърце. Когато сърцето е в смут, вълнение и е пълно не с това, с което трябва: не с памет за Бога, а с памет за суетни грижи, занимания, развлечения, тогава човек губи Господа. Господ си отива и човек продължава да се мятат и попада в още по-големи мрежи и козни на врага.

Наистина има хора с природна бавност, но това е съвсем друга работа. За духовния живот е необходима не самата бавност, а духовната улегналост и разсъдителност, един вид мислена бдителност: „Господи как да постъпя в този случай? Господи, а това какво е? Господи, в този случай какво да кажа? Господи как трябва да общувам с този човек?“..., т.е. една постоянна вътрешна работа.

Макар този навик да не се придобива веднага, но трябва да се стремим към него, мнозина дори не знаят към какво трябва да се стремим и с какво да се занимаваме вътре в себе си.

Всеки християнин, който иска да се спаси, трябва да се упражнява в това, а не само монасите, както мислят някои, понеже в това духовно занимание се проявява началото на покаянието, поправянето, началото на събличането на целия вехт човек с всичките му деяния и обличането в новия човек – по образа на Христа.

Господ е казал: *И ме призови в скръбен ден* (Пс. 49:15). Когато при всяко наше недоумение, във всяко смущение, във всяка даже най-незначителна работа се обръщаме към Бога, тогава Господ промисля и благо устройва всичко. А ние, пребиваващи в суетата, не губим богообщението. Във времената на всеобщо суетене и излишно многогрижие ми се струва, че това дело е едно от най-необходимите и най-спасителните за човека.

- *Какво да правим, ако въпреки всичко ежедневните ни дела ни вкарват в суета?*

- Това се случва, защото ги изпълняваме неправилно, т.е. със забравяне на Бога. Понеже всяко житейско дело или послушание трябва да вършим заради Бога, пред Бога и в Бога.

- *Как така заради Бога?*

- Вътре в себе си трябва да се молим: ***„Господи Ти виждаш, че това послушание е трудноизпълнимо за мен. Но заради Теб, Който си бил послушен на Отца, дори до смърт кръстна, аз пристъпвам към него. Ти само ми изпрати Твоята благодатна помощ, понеже без Теб ще върша само зло, зло под вида на добро.”*** Каквото и да правим, трябва да го правим не заради някаква своя изгода и не за да угодим на някой човек, а единствено със съзнанието, че ***„това е угодно Богу”***.

Автор: Монах Константин

Източник: Беседи с един кавказки пустинник